

Liber

quia separari a filio et spiritu sancto non potest
et filio ideo sufficit solus: quia separari a patre et spiritu sancto
non potest. **Ibidem** Quid ei sibi vult quod ait: Si diligitis me
mandata mea servate: et ego rogabo patrem meum
et alium advocatum dabit vobis: ut vobiscum sit in
eternum: spiritus veritatis quem mundus accipere non potest:
id est dilectores mundi. **1. Cor. 2** Aialis enim homo non percipit
quod sunt dei. Sed adhuc potest videri: ideo dicitur: et
ego rogabo patrem et alium advocatum dabit vobis
ut vobiscum sit in eternum: quasi non solus filius sufficiat.
Job. 14 Illo autem loco ita de illo dicitur: tanquam solus
omnino sufficiat. **Job. 16** Cum venerit ille spiritus veritatis: docebit
vos omnem veritatem. Nunquam ergo separat hinc fili-
um tanquam ipse non doceat omnem veritatem: aut quasi hinc
pleat spiritus sanctus quod minus potuit docere filium? Di-
cant ergo si placet maiorem esse filio spiritus sancti: quem mi-
nor illo solent dicere. **1. Cor. 2** An quod non dicitur: ipse solus
aut nemo nisi ipse vos docebit omnem veritatem: ideo
permittitur ut cum illo docere credat et filius. **1. Cor. 2** Ap-
tius ergo filius separavit a scientiis his que dei sunt: ubi ait:
Sic et que dei sunt nemo scit nisi spiritus dei: ut ita
isti pueri possint ex hoc dicere: quod et filium non do-
ceat que dei sunt: nisi spiritus sanctus: tanquam maior mi-
nor: cui filius ipse tantum tribuit: ut diceret: **Job. 16**
Hoc locutus sum vobis: tristitia implevit cor vestrum:
sed et ego veritatem dico: expedit vobis ut ego eam.
Nam si non abiero: advocatus non veniet ad vos.
Et vtile credentibus fuerit ut ad patrem in for-
ma servi christi ascenderet. **La. IX**

De autem dicitur: non propter inequalitatem
verbi dei et spiritus sancti: sed tanquam impedimen-
to esset presentia filii hominis apud eos que minus
veniret ille que minor non esset: quia non semetipsum
exinanivit forma sui accipiens sicut filius. **Phil. 2** Spor-
tebat ergo ut auferretur ab oculis eorum forma sui:
quam intuentes homines solum esse christum putabant quod vi-
debant. **Phil. 2** Unus est et illud quod ait: Si diligeretis me:
gauderetis utique: quoniam eo ad patrem: quia pater maior
me est: propterea me optet ire ad patrem: quia du-
m ita videtis: et ex hoc quod videtis: estimatis quia
minor sum patre: atque ita circa creaturam susceptum
que habitum occupati: equalitatem quam cum patre habeo non
intelligitis. **Job. 20** Unde est illud: Noli me tangere: non dum
enim ascendi ad patrem meum. **La. 9** Tunc enim tanquam finis
facit notitiam. Ideoque volebat in eo esse sine
intentione cordis in se: ut hoc quod videbat: tamen non pu-
taret. **Luc. 10** Ascensio autem ad patrem ita videri sic
equalis est patri: ut ibi esset finis visionis que sufficit
non ob. **Luc. 10** Aliquam ite de filio solo dicitur quod ipse sufficiat
et in eius visione merces tota permittit delectati-
onis et desiderii nostri. **Job. 14** Sic enim ait: Qui hinc man-
data mea et custodit ea: ille est qui diligit me. Qui
autem me diligit: diliget a patre meo: et ego diligam

eum: et manifestabo me illi. **Luc. 10** Nihil quidem hoc: quia non di-
xit: ostendat illi et patrem: ideo separavit patrem: sed quia ve-
rum est: ego et pater unum sumus: cum pater ostendit: et filius
ostendit que in illo est. **Job. 14** Et cum filius ostendit: etiam pater ostendi-
tur que in illo est. **Job. 14** Sic ergo cum ait: Et ostendat illi meipsum
intelligit quod ostendit et patrem. Ita et in eo quod dicitur
Cum tradiderit regnum deo et patri: intelligit quod non
adimit sibi. **1. Cor. 15** Quia cum producet credentes ad con-
templationem dei et patris: profecto producet ad con-
templationem suam: que dicitur: **Job. 14** Et ostendat illi meipsum
Et ideo postquam cum dixisset illi iudas: **Job. 14** Dne quid
factum est quod ostenditur es te nobis: et non huic mu-
do: **Job. 14** Respondit iesus et dixit illi: Si quis diligit me:
fremum meum servabit: et pater meus diliget eum: et ad
illum veniemus: et mansionem apud eum faciemus. **Job. 14** Ec-
ce quod non solum seipsum ostendit ei a quo diligitur: quia simul
cum patre venit ad eum: et mansionem facit apud eum.
An forte putabitur mansionem in dilectore suo fa-
ciuntibus patrem et filio: exclusus esse ab hac mansionem
spiritus sanctus: **Job. 14** Quid est ergo quod supra ait de spiritu sancto:
Quem mundus accipere non potest: quoniam non videt illum
nostis illum vos: quia vobiscum manet: et in vobis est.
Job. 14 Non itaque ab hac mansionem separat: de quo dicitur: **Job. 14**
Vobiscum manet: et in vobis est. si forte quisque sic ab-
surdus est: ut arbitretur cum pater et filius venerint: ut
mansionem apud eum faciant: id est dilectorem suum: disces-
surum inde spiritus sancti: et tanquam locum daturum esse ma-
ioribus. **Job. 14** Sed huic carnali cogitatio occurrit scri-
ptura: paulo quippe superius ait: **Job. 14** Et ego rogabo
patrem: et alium procuratorem dabit vobis: ut vobiscum sit
in eternum. **Job. 14** Non ergo discedit pater et filio venientibus:
sed in eadem mansionem cum ipsis erit in eternum:
quia nec ille sine ipsis venit: nec illi sine illo: sed pro-
pter insinuationem trinitatis personarum: etiam singu-
lis nominatis: dicuntur quedam separatim: non tamen alijs se-
paratis intelliguntur: propter eiusdem trinitatis
unitatem: unamque substantiam atque deitatem patris et filii
et spiritus sancti.
La. X Quod traditur sit regnum filii patri.
Habet itaque regnum deo et patri deus
noster iesus christus: non se inde separato: nec
spiritus sancto: quoniam producet credentes ad con-
templationem dei: ubi est finis omnium bonarum acti-
onum: et requies sempiterna: et gaudium quod nunquam
auferet a vobis. **Job. 16** Hoc enim signat in eo quod ait: **Job. 16**
Ite rui videbo vos: et gaudebit cor vestrum: et gau-
dium vestrum nemo tollet a vobis. **Job. 16** Cuius gaudium filium
dine prefigurabat. **Job. 16** Maria sedens ad pedes domini: et
interea in xbum eius: quieta scilicet ab omni
actione: et interea in veritate firmo quedam modum:
cuius capax est ista vita: que tamen prefiguraret illud: quod
futurum est in eternum. **Job. 16** **La. 10** **Luc. 10** **Luc. 10** **Luc. 10**
Artha quippe sorore sua in
necessitatis actione puerfante: quoniam bona er
vtili: tamen cum requies successerit transitura: ipsa re

Primus

quiescebat in xbo dñi. Et iō dñs cōquerenti
marthe q̄ eā soror nō adiuuaret. r̄ndit: **Ma-**
Ubi ria optimā ptē elegit: q̄ nō auferet ab ea. **Mō**
malā ptē dixit: q̄d agebat martha: s̄ ista opti-
mā q̄ nō auferet. **Ma** est q̄ in ministerio indi-
gentie ē: cū indigētia ip̄a trāserit: auferetur.
Boni q̄pe opis trāsturi merces ē req̄es per
1. Cor. 15 māsura. In illa igit̄ cōtēplatiōe: de^o erit oīa ī
oīb^{us}: q̄z nihil ab illo aliud req̄ret: s̄ solo ip̄o il-
Roma. 8 lustrari: p̄fruiq̄s sufficiet. **Uōq̄** ille in q̄ sp̄s ī-
Ubi terpellat gemitib^{us} inenarrabilib^{us}. **Unā** inq̄t
petij a dño: hāc req̄rā: vt īhabitē in domo dñi
p̄oēs dies vite mee: vt cōtēpler delectationē
1. Ubi dñi. **Cōtēplabimur** em̄ deū p̄rem ⁊ filiū ⁊ spi-
ritūsc̄m: cū mediator dei ⁊ hoīm: hō x̄ps iel^{us}:
1. Cor. 15 tradiderit regnū deo ⁊ p̄ri: vt iā nō interpel-
let p̄ nob̄ mediator ⁊ sacerdos n̄s fili^{us} dei: ⁊ fi-
lius hoīs: s̄ ⁊ ip̄e inq̄tū sacerdos ē: assumpta
1. Cor. 15 p̄p̄ nos fui formā: s̄biect^{us} sit ei q̄ illi subiecit
oīa: vt inq̄tū de^o ē: cū illo nos subiectos hēat
inq̄tū sacerdos nobiscū illi subiect^{us} sit. **Qua**
propter cū fili^{us} sit ⁊ de^o ⁊ hō: alia suba de^o: alia
hō: hō pot^{est} in filio q̄ fili^{us} in p̄re: sic caro anie-
mee: alia suba ē ad aiām meā: q̄uis in vno ho-
Ubi mine: q̄ aiā alteri^{us} hoīs ad aiām meā. **Luz** ḡ
tradiderit regnū deo ⁊ p̄ri: i. cū credēs ⁊ vi-
uentes ex fide. p̄ q̄b^{us} nūc mediator: interpel-
lat: p̄duxerit ad cōtēplationē: cui p̄cipiēde su-
spiram^{us} ⁊ gemim^{us}: ⁊ trāserit labor ⁊ gemit^{us}
iā nō interpellabit p̄ nob̄ tradito regno deo
Job. 16 ⁊ p̄ri: s̄ significās ait. **Hec** vobiscū locut^{us} sum
in similitudinibus veniet hora q̄n iam non
in similitudinib^{us} loq̄r vob^{is}: s̄ manifeste de p̄re nū-
Ubi ciabo vob^{is}: i. iā nō erūt similitudines cū visio fue-
rit facie ad faciē. **Hoc** ē em̄ q̄d ait: s̄ manifeste
de p̄re nūciabo vob^{is}. **Ac** si diceret: manifeste
Ubi p̄rem oīdā vob^{is}. **Nūciabo** q̄pe ait: q̄z x̄bū ei^{us}
Ubi ē. **Sequit̄** em̄ ⁊ dicit. **Illā** die in noīe meo pe-
tetis: ⁊ iā dico vob^{is}: q̄z ego rogabo p̄rem. **Ipe**
ei p̄r amat vos: q̄z vos me amast^{is}: ⁊ credidist^{is}
q̄z a deo exiui. **Exiui** a p̄re: ⁊ veni ī hūc mū-
dū: itēz relinq̄ mūdū ⁊ vado ad p̄rez. **Quid** ē
Ubi a p̄re exiui: nisi nō in ea formā: q̄ eqlis sū p̄ri
s̄ alit^{er}: i. in assumpta creatura minor apparui.
Et q̄d ē: **Veni** in hūc mūdū: nisi formā serui
quā me exinanitēs accepi etiā pctōy: q̄ mūdū
Job. 16 istū diligūt oculis demonstrauit. **Et** q̄d ē: **Itez**
Ubi relinq̄ mūdū: nisi ab aspectu dilectorū mūdū
aufero q̄d viderūt. **Et** q̄d ē: **Vado** ad p̄rem:
nisi doceo me sic intelligendū a fidelib^{us} meis
quō equalis sum p̄ri. **Hoc** q̄ credūt digni ha-
bebunt p̄ducia fide ad sp̄m: i. ad ip̄am visio-
nem: q̄ p̄ducēs dicit^{ur} ē tradere regnum deo ⁊

patri. **Fideles** q̄pe ei^{us} q̄s redemūt sanguine
suo: dicti sunt regnū eius: p̄ q̄b^{us} nūc interpel-
lat: tūc aut̄ illic eos sibi faciens inherere: vbi
eqlis ē patri: nō iam rogabit p̄rem p̄ eis. **Ipe**
se em̄ inq̄t: **Pater** amat vos. **Et** h̄ em̄ rogat **Job. 16**
q̄ minor ē p̄re: q̄ dō eqlis ē: exaudit cū patre.
Un se ab eo q̄d dixit. **Ipe** em̄ p̄r amat vos: **Ubi** s̄
vtiq̄s ip̄e nō sepat: s̄ fm̄ ea facit intelligi q̄ sup̄
cōmmeorauit: satisq̄ insinuauit: plerūq̄s ita no-
minari in trinitate vnāquāq̄ p̄sonā: vt ⁊ alie
illic intelligant̄. **Sic** itaq̄ dictū ē. **Ipe** em̄ p̄r **Ubi** s̄
amat vos: vt cōsequēter intelligat^{ur} ⁊ filius ⁊
sp̄sc̄s: nō q̄z mō nos nō amat. **Qui** p̄prio **Roma. 8**
filio nō pepcit: s̄ p̄ nob̄ oīb^{us} tradidit eū: s̄ ta-
les nos amat de^o: q̄les futuri sum^{us}: non q̄les
sum^{us}. **Quales** em̄ amat: tales in eternū con-
seruat: q̄d tūc erit cū tradiderit regnū deo ⁊
patri: q̄ nunc interpellat p̄ nob̄ vt iā non ro-
get p̄rem: q̄z ip̄e pater amat nos. **Quo** autez
merito: nisi fidei: q̄ credimus anteq̄ illud q̄d
p̄mittit vidēam^{us}. **Per** hāc em̄ puenim^{us} ad
speciē: vt tales nos amet: q̄les amat vt sim^{us}.
nō quales odit: q̄ mali sum^{us}: ⁊ hortat^{ur} ac p̄-
stat: ne tales semp esse velimus.

Qua discretiōe intelligend^{us} sit nūc eē eq̄
lis patri fili^{us} nūc aut̄ minor. **Ca. XI**

Uaprop̄ cognita ista regula intelli-
gendaz sc̄pturarū de filio dei: vt di-
stinguam^{us} q̄d in eū sonet fm̄ formāz
dei: in qua equalis ē patri: ⁊ q̄d fm̄ formā ser-
ui quā accepit: in qua minor ē patre: nō con-
turbabimur tanq̄s cōtrarijs ac repugnātib^{us}
inf̄ se scōy sententijs. **Nā** fm̄ formā dei equa-
lis ē patri: ⁊ fili^{us}: ⁊ sp̄sc̄s: q̄z neuter eorum
creatura ē: sicut iā ostēdim^{us}. **Sēcūm** at̄ formā
fui: minor ē patre: quia ip̄e dixit: **Pater** ma-
ior me ē. **Minor** ē seip̄o: q̄z de illo dictum est
Semetipsum exinanuit: formā fui accipiēs **Job. 14**
minor ē sp̄sc̄o: q̄z ip̄e ait. **Qui** dixerit blas- **Phil. 2**
phemā in filiū hoīs: dimittet ei: q̄ aut̄ dixerit **Mat. 12**
in sp̄sc̄o: nō dimittetur ei. **Et** in ip̄so x̄rutes
opatus ē dicēs. **Si** ego in sp̄u dei eijsio demo- **Luc. 2**
nia: certe supueniet in vos regnū dei. **Et** ap̄d **Luc. 4**
Isaiam dicit: quā lectionē ip̄e in synagoga **Luc. 4**
recitauit: ⁊ de se cōpletā sine scrupulo dubita-
tiōis oīdit. **Sp̄s** inq̄t dñi sup me: p̄pter q̄d **Esa. 61**
vnx̄t me: euāgelizare paup̄ib^{us} misit me: p̄re-
dicare captiuis remissionē ⁊c. **Ad** q̄ faciēda
iō dicit se missum: q̄z sp̄s dñi ē sup eū. **Sēcūm**
formā dei: oīa p̄ ipsum facta sunt: ⁊ sine iō sa- **Job. 1**
ctum ē nihil. **Sēcūm** formā fui: ip̄e fact^{us} ē ex **Gal. 4**
muliere: factus sub lege. **Sēcūm** formā dei: ip̄e **Job. 10**
se ⁊ pat̄ vnū sunt. **Sēcūm** formā fui: nō venit